

Interview Janny Lock

Deelnemers aan het interview hebben nog meer vragen gesteld. Deze vragen heeft Janny hieronder beantwoord.

- **Waar klamp je als moeder het meest aan vast om überhaupt overeind te blijven?**
Je klampt je vast aan het feit om alles te proberen om hem zowel psychisch als fysiek door die afschuwelijke periode heen te helpen. Zoals het schrijven van de brieven, via social media (was toen Hyves) en het sturen van pakketten.
- **Heb je ooit gedacht ik geef het op en wacht het af?**
Afwachten is nooit een optie geweest evenmin als opgeven. Je wordt boven jezelf uitgetild om door te gaan.
- **Wat had je nodig om je grootste angst te overwinnen en hoe heb je dat aangepakt?**
De angst was dat hij mishandeld zou worden of tijdens ziekte niet behandeld zou worden. Later hoorde ik dat hij extra in de gaten werd gehouden door diverse instanties dat hem niets zou overkomen.
- **Wat is je advies voor moeders met kinderen in moeilijke situaties?**
Iedere moeder is er voor haar kind als het goed is. Advies kan ik niet geven, iedere persoon is anders en heeft een andere benadering nodig. Bovendien ben ik geen psycholoog of maatschappelijk werker. Dus op dat terrein waag ik me niet.

- Wat zou jij kunnen/willen aandragen bij Gemeenten zoals in Amsterdam om de vele verongelijkte (vooral Marokkaanse) jeugd te leren hoe deze jongeren het gevoel van eigenwaarde kunnen opkrikken! En meer vanuit "Liefde" de buitenwereld leren te benaderen!

Ik zou me eerst afvragen waarom ze zo verongelijkt zijn. Sommige elementen in de maatschappij zijn bepaald niet aardig en dan ga je je afzetten tegen de negativiteit die jou als groep raakt. De negatieve uitspraken zullen vrees ik lang blijven hangen, omdat ze al veel te lang in de maatschappij rondgaan of telkens weer opvlammen. Kijk bijvoorbeeld ook naar de opkomende negativiteit ten opzichte van onder andere Joden. Het is een bekend gegeven dat geloof in tijden van nood en (verbale) vervolging weer vat krijgt op iemand en vaak in een extreme vorm. Is een goede vraag voor een socioloog, die kan waarschijnlijk een beter antwoord geven.

- Kent u het volgende boek? De kracht van het wonder, geschreven door William Ferdinands. Het vertelt een meeslepend, waargebeurd verhaal. Mijn zoon van 26 jaar wordt ziek, raakt in coma en wordt door de artsen opgegeven. Hij wordt klinisch doodverklaard. Als je jezelf kunt openstellen voor wonderen, dan kunnen ze gebeuren. Dit boek beschrijft meerdere wonderen. De strijd van een moeder die het leven van haar zoon niet wil opgeven.

Ik ken het boek niet, maar ik denk dat de kracht van het denken en het hopen op een wonder invloed heeft op de mens als geheel, dus de holistische mens. Het samenspel van geest en lichaam staat inmiddels wel vast als gegeven denk ik.

- Ik ben zelf moeder van Max (22) en Esmée (17). Zelf vind ik het soms moeilijk om, in welke leeftijd ze ook waren, los te laten. Hoe heeft u dat ervaren toen Joseph ineens gevangen zat, contact moeilijk was en je wel moest loslaten?

Ik heb het boek 400 brieven met Moederdag jl. gekregen. Een heftig, emotioneel maar toch prachtig verhaal. Mede door uw brieven!

Het tegendeel was waar, je bent ondanks de afstand heel erg verbonden. De hele zorg voor het welzijn van je kind komt op jou als moeder neer. Dus het was vasthouden in plaats van loslaten. Het loslaten kwam pas toen hij weer thuis was en je je moest realiseren dat er een volwassen man voor je stond die weer zijn eigen weg kon gaan. Maar echt veel moeite had ik er niet mee. Je voedt je kind op met de bagage om later zonder jou verder te kunnen en een zelfstandig leven op te kunnen bouwen. Hebben ze die zelfstandigheid verworven dan heb je het goed gedaan.

- Hoe heeft u, nadat Joseph eindelijk weer thuis was de ellendige tijd kunnen verwerken en (hoop ik) het vertrouwen in de mensen in het algemeen en de overheid in het bijzonder weer terug kunnen krijgen?

Die heb ik zeker kunnen verwerken. Ik hou niet zo van de term 'een plekje geven' hoewel ik die wel heb gebruikt. Een gebeurtenis in je leven van zo'n enorme omvang is voor altijd verweven met je leven. Soms borrelt het op als herinnering maar het is vooral de blijdschap van wat er daarna gebeurde en hij zijn leven weer oppakte op een geweldige manier. Hoe vreemd het ook klinkt, mensen zijn meestal in staat vervelende dingen te relativiseren met het verstrijken van de tijd en het goede blijvend te herinneren.